

SECCION III.

DE la SECRETARÍA del GOBIERNO ECLESIASTICO

A fin de dar gracias á Dios Nuestro Señor por los beneficios recibidos de la divina liberalidad, durante el siglo que está para concluir; por disposición del Ilustrísimo y Reverendísimo Señor Arzobispo se reitera la recomendación que hizo S. S. Ilma., en su Carta Pastoral del 24 de Mayo del año en curso, para que el 31 del corriente mes de Diciembre, á media noche, se celebre una Misa en todos los templos de la Arquidiócesis que están á cargo de algún Sacerdote, y en los cuales se ha conservado de continuo y debidamente la Sagrada Eucaristia

Conforme al Decreto *Urbis et Orbis*, de 13 de Noviembre de 1899, inserto en dicha Carta Pastoral, podrá exponerse el DIVINÍSIMO SACRAMENTO á la pública adoración de los fieles durante la Misa que deberá ser la de la fiesta *in Circuncisione Domini et Octava Nativitatis*, rezada ó cantada, segun lo permitan las circunstancias de las Iglesias.

Espera S. S. Ilma. que los Señores Eclesiásticos, con celo verdaderamente sacerdotal, exhortarán á los fieles, con la debida anticipación, á purificar sus almas en el Santo Tribunal de la Penitencia para que, en esa Misa de media noche, ó fuera de ella, puedan recibir la Sagrada Comunión, aprovechándose de la inusitada gracia que para esta ocasión se dignó conceder nuestro Stmo. Padre el Señor León XIII.

Concede, además, el Ilmo. y Rmo. Sr. Arzobispo, que en las cabeceras de parroquia, Vicarías y capellanías rurales, donde no hubiere más que un Sacerdote, y existiere, como queda dicho el Sagrado

Depósito, pueda tal Sacerdote, binar, día primero de enero próximo, á fin de que á más de la Misa de media noche, haya la de feligresía, á la hora acostumbrada.—Guadalajara, Dbre. 6 de 1900.

J. ALONZO,
Prosecretario.

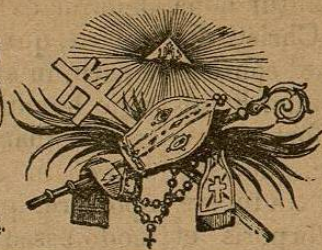
Nombres de los Sres. Sacerdotes que hicieron Ejercicios en el mes actual.

Señor Cura D. Jesús T. Orozco.
" " " Francisco Loera.
" " " Francisco Javier Gómez
" " " Carlos María López
" " " Carlos Bermejo.
" " " Domingo Rosas.
Sr. Pbro. D. Noberto Rivera.
" " " Gonzalo H. Acosta.
" " " Francisco Quiñones.
" " " Gregorio Cornejo.
" " " Silviano García.
" " " Delfino Reyes.
" " " Celso Galindo.
" " " Encarnación Rivera.
" " " Víctor Diaz.
" " " Timoteo López.
" " " Miguel Iñiguez.
" " " Florentino Munguía.
" " " Enrique Torres.
" " " Román Aguilar.
" " " Juan Magdaleno.
" " " Francisco Fernández.
" " " Francisco Cervantes.
" " " Andrés L. Araiza.
" " " Antonio Correa.
" " " Eliezer Lazcano.
" " " Enrique Gómez.
" " " Rosario Torres.
" " " J. del Refugio Orozco.
" " " Pascual Arriola.
" " " José M. de Alba.
" " " J. del C. Amado.

Guadalajara, Noviembre 30 de 1900.

COLECCION

DE DOCUMENTOS

ECLESIASTICOS.

Imp. de Luis G. González. Alcalde 8°.

Resp. Jesus Berrueco.

TOMO IX GUADALAJARA, DICIEMBRE 22 DE 1900. NUM. 72

SECCION I.**LEO PAPA XIII****DE IESV CHRISTO****REDEMPTORE.**

Venerabiles Fratres Salvtem Apostolicam

Benedictionem.

[CONCLUYE.]

Ex quo intelligi debet, illud esse in professione christiana praecipuum planeque necessarium, praebere se ad Iesu Christi praecepta docilem eique, ut domino ac regi summo, obnoxiam ac devotam penitus gerere voluntatem. Magna res, et quae multum saepe laborem vehementem

que contentionem et constantiam desiderat. Quamvis enim Redemptoris beneficio humana sit reparata natura, superstes tamen in unoquoque nostrum velut quaedam aegrotatio est, infirmitas ac vitiositas. Appetitus varii huc atque illuc hominem rapiunt, rerumque externarum illecebrae facile impellunt animum ut, quod lubeat, non quod a Christo imperatum sit, sequatur. Atqui tamen contra nitendum, atque omnibus viribus repugnandum est cupiditatibus *in obsequium Christi*: quae, nisi parent rationi, dominantur totumque hominem Christo ereptum, sibi faciunt servientem. *Homines corruptimente, reprobis circa fidem, non efficiunt ut non serviant...., serviunt enim cupiditati triplici, vel voluptatis, vel excellentiae, vel spectaculi.* (1). Atque in eiusmodi certamine sic quisque affectus esse debet, ut molestias etiam et incommoda sibi suscipienda, Christi causa, putet. Difficile, quae tanto opere alliciunt

1 S. Aug. De vera rel., 37.

atque oblectant, repellere: durum atque asperum ea, quae putantur bona corporis et fortunae, prae Christi domini voluntate imperioque contemnere: sed omnino christianum hominem oportet patientem et fortem esse in perferendo, si vult hoc, quod datum est vitae, christiane traducere. Oblitine sumus cuius corporis et cuius capitis simus membra? Proposito sibi gaudio sustinuit crucem, qui nobis ut nosmetipsos abnegaremus praescrisit. Ex ea vero affectione animi, quam diximus, humanae naturae dignitas pendet ipsa. Quod enim vel sapientia antiquorum saepe vidit, imperare sibi efficereque ut pars animi inferior obediat superiori, nequaquam est fractae voluntatis demissio, sed potius quaedam generosa virtus rationi mirifice congruens, in primisque homine digna. — Ceterum, multa ferre et perpeti, humana conditio et. Vitam sibi dolore vacuam atque omni expletam beatitudine extruere non plus homo potest, quam divini conditoris sui delere consilia, qui culpae veteris consecraria voluit manere perpetua. Consentaneum est ergo, non expectare in terris finem doloris, sed firmare animum ad ferendum dolorem, quo scilicet ad spem certam maximo- rum bonorum erudimur. Neque enim opibus aut vitae delicatiori, neque honoribus aut potentiae, sed patientiae et lacrimis, studio iustitiae et mundo cordi sempiternam in caelo beatitudinem Christus assignavit.

Hinc facile apparet quid sperari denique ex eorum errore superbiaque debeat, qui, spreto Redemptoris principatu, in summo rerum omnium fastigio hominem locant, atque imperare humanam naturam omni rationi atque in omnes partes statuunt oportere: quamquam id regnum non modo assequi, sed nec definire, quale sit, queunt. Iesu Christi regnum a divina caritate vim et formam sumit: diligere sancte atque ordine, eius est fundamentum et summa. Ex quo illa necessario fluunt, officia inviolate servare: nihil alteri de iure detrahere: humana caelestibus inferiora ducere: amorem Dei rebus omnibus antepone. Sed isthaec dominatio hominis, aut aperte Christum reiicientis aut non curantis agnoscere, tota nititur in amore sui, caritatis expertis, devotionum nescia. Imperet quidem homo, per Iesum Christum licet: sed eo, quo solo potest, pacto, ut primum omnium serviat Deo, eiusque ab lege normam religiose petat disciplinamque vivendi.

Legem vero Christi dicimus non solum praecepta morum naturalia, aut ea quae accepere antiqui divinitus, quae utique Iesus Christus omnia praefecit et ad summum adduxit declarando, interpretando, sanciendo: verum etiam doctrinam eius reliquam, et omnes nominatim ab eo res institutas. Quarum profecto rerum caput est Ecclesia: immo ullane res numerantur Christo auctore

instituta, quas non illa cumulate complectatur et contineat? Porro Ecclesiae ministerio, praeclarissime ab se fundatae, perennare munus assignatum sibi a Patre voluit: cumque ex una parte praesidia salutis humanae in eam omnia contulisset, ex altera gravissime sanxit, ei ut homines perinde subessent ac sibimetipsi, eandemque studiose et in omni vita sequerentur ducem: *qui vos audit, me audit; et qui vos spernit, me spernit.* (1). Quocirca omnino petenda ab Ecclesia lex Christi est: ideoque via homini Christus, via item Ecclesia: ille per se et natura sua; haec, mandato munere et communicatione potestatis. Ob eam rem quicumque ad salutem contendere seorsum ab Ecclesia velint, falluntur errore viae, frustra contendunt.

Quae autem privatorum hominum, eadem fere est causa imperiorum: haec enim ipsa in exitus perniciosos incurrere necesse est si digrediantur de via Humanae procreator idemque redemptor naturae, Filius Dei, rex et dominus est orbis terrarum, potestatemque summam in homines obtinet cum singulos, tum iure sociatos. *Dedit ei potestatem, et honorem, et regnum: et omnes populi, tribus et linguae ipsi servient.* (2). *Ego autem constitutus sum rex ab eo.... Dabo tibi gentes haereditatem tuam, et possessionem tuam ter-*

minos terrae [1]. Debet ergo in convivu humano et societate lex valere Christi, ita ut non privatae tantum ea sit, sed et publicae dux et magistra vitae. Quoniamque id ita est provisum et constitutum divinitus, nec repugnare quisquam impune potest, idcirco male consulitur rei publicae ubicumque instituta christiana non eo, quo debent, habeantur loco. Amoto Iesu, destituitur sibi humana ratio, maximo orbata praesidio et lumine: tum ipsa facile obscuratur notio causae, quae causa, Deo auctore, genuit communem societatem, quaeque in hoc consistit maxime ut, civili coniunctione adiutrice, consequantur cives naturale bonum, sed prorsus summo illi, quod supra naturam est, perfectissimoque et perpetuo bono convenienter. Occupatis rerum confusione mentibus, ingrediuntur itinere devio tam qui parent, quam qui imperant: abest enim quod tuto sequantur, et in quo consistant.

Quo pacto miserum et calamitosum aberrare de via, simillime deserere veritatem. Prima autem et absoluta et essentialis veritas Christus est, utpote Verbum Dei, consubstantiale et coaeternum Patri, unum ipse et Pater. *Ego sum via, et veritas.* Itaque, si verum quaeritur, pareat primum omnium Iesu Christo, in eiusque magisterio segura conquiescat humana ratio, propterea quod

1 Luc. x, 16.
2 Daniel. vii, 14.

1. Ps. ii.

Christi voce loquitur ipsa veritas.—Innumerabilia genera sunt, in quibus humani facultas ingenii, velut in uberrimo campo et quidem suo, investigando contemplandoque, libere excurrat, idque non solum concedente, sed plane postulante natura. Illud nefas et contra naturam contineri mentem nolle finibus suis, abiectioneque modestia debita, Christi docentis aspernari auctoritatem. Doctrina ea, unde nostra omnium pendet salus, fere de Deo est rebusque divinissimis: neque sapientia hominis cuiusquam peperit eam, sed Filius Dei ipso ab Patre suo totam hausit atque accepit: *Verba quae dedisti, mihi, dedi eis* [1]. Idcirco plura necessario complectitur, non quae rationi dessentiant, id enim fieri nullo pacto potest, sed quorum altitudinem cogitatione assequi non magis possumus, quam comprehendere, qualis est in se, Deum. At enim si tam multae res existunt occultae et a natura ipsa involutae, quas nulla queat humana explicare sollertia, de quibus tamen nemo sanus dubitare ausit, erit quidem libertate perverse utentium, non ea perferre quae supra universam naturam longe sunt posita, quod percipere qualia sint non licet. Nolle dogmata huc plane recidit, christianam religionem nullam esse velle. Porro flectenda mens demisse et obnoxie in obsequium Christi, usque

1. Io. xviii, 8.

adeo, ut eius numine imperique velut captiva teneatur: *In captivitate redigentes omnem intellectum in obsequium Christi* (1). Tale prorsus obsequium est, quod Christus sibi tributum vult; et iure vult, Deus est enim, proptereaque sicut voluntatis in homine, ita et intelligentiae unus habet summum imperium. Serviens autem intelligentia Christo domino, nequaquam facit homo serviliter, sed maxime convenienter tum rationi, tum nativae excellentiae suae. Nam voluntate in imperium concedit non hominis cuiusquam, sed auctoris sui ac principis omnium Dei, cui subiectus est lege naturae: nec astringi se humani opinione magistri patitur, sed aeterna atque immutabili veritate. Ita et mentis naturale bonum, et libertatem simul consequitur. Veritas enim, quae a Christi magisterio proficiscitur, in conspicuo ponit, unaquaeque res qualis in se sit et quanti: qua imbutus cognitione, si perceptae veritati paruerit homo, non se rebus, sed sibi res, nec rationem libidini, sed libidinem rationi subiciet: peccatique et errorum pessima servitute depulsa, in libertatem praesantissimam vindicabitur: *Cognoscetis veritatem, et veritas liberabit vos* [2].—Apparet igitur, quorum mens imperium Christi recusat, eos pervicaci voluntate contra Deum contendere. Elapsi autem e potestate divi-

1. II. Cor. x, 5.
2. Io. viii, 32.

na, non propterea solutiores futuri sunt; incident in potestatem aliquam humanam; eligent quippe, ut fit, unum aliquem, quem audiant, cui obtemperent, quem sequantur magistrum. Ad haec, mentem suam, a rerum divinarum communicatione seclusam, in angustiorem scientiae gyrum compellunt, et ad ea ipsa, quae ratione cognoscuntur, venient minus instructi ad proficiendum. Sunt enim in natura rerum non pauca, quibus vel percipiendis, vel explicandis plurimum affert divina doctrina luminis. Nec raro, poenas de superbia sumpturus, sinit illos Deus non vera cernere, ut in quo peccant, in eo plectantur. Utraque de causa permultos saepe videre licet magnis ingeniis exquisitaque eruditione praeditos, tamen in ipsa exploratione naturae tam absurda consectantes, ut nemo deterius erraverit.

Certum igitur sit, intelligentiam in vita christiana auctoritati divinae totam et penitus esse tradendam. Quod si in eo quod ratio cedit auctoritati, elatior ille animus, qui tantam habet in nobis vim, comprimitur et dolet aliquid, inde magis emergit, magnam esse in christiano oportere non voluntatis dumtaxat, sed etiam mentis tolerantiam. Atque id velimus meminisse, qui cogitatione sibi fingunt ac plane mallent quamdam in christiana professione et sentiendi disciplinam et agendi, cuius essent praecepta molliora, quaeque humanae multo indulgentior naturae, nu-

llam in nobis tolerantiam requireret, aut mediocrem. Non satis vim intelligunt fidei institutorumque christianorum: non vident, undique nobis occurrere *Crucem*, exemplum vitae vexillumque perpetuum iis omnibus futurum, qui re ac factis, non tantum nomine, sequi Christum velint.

Vitam esse, solius est Dei. Ceterae naturae omnes participes vitae sunt, vita non sunt. Ex omni autem aeternitate ac suapte natura *vita* Christus est, quo modo est veritas, quia Deus de Deo. Ab ipso, ut ab ultimo augustissimoque principio, vita omnis in mundum influxit perpetuoque influet: quidquid est, per ipsum est, quidquid vivit, per ipsum vivit, quia *omnia per Verbum facta sunt, et sine ipso factum est nihil quod factum est*.—Id quidem in vita naturae: sed multo meliorem vitam multoque potiore iam tetigimus supra, Christi ipsius beneficio partam, nempe *ietam gratiae*, cuius beatissimus est exitus *vita gloriae*, ad quam cogitationes atque actiones referendae omnes. In hoc est omnis vis doctrinae legumque christianarum ut *peccatis mortui, iustitiae vivamos* (1), id est virtuti et sanctitati, in quo moralis vita animorum cum explorata spe beatitudinis sempiternae consistit. Sed vere et proprie et ad salutem apte nulla re alia, nisi fide christiana, alitur iustitia. *Iustus ex fide evi-*

1. I Pet. ii, 24.